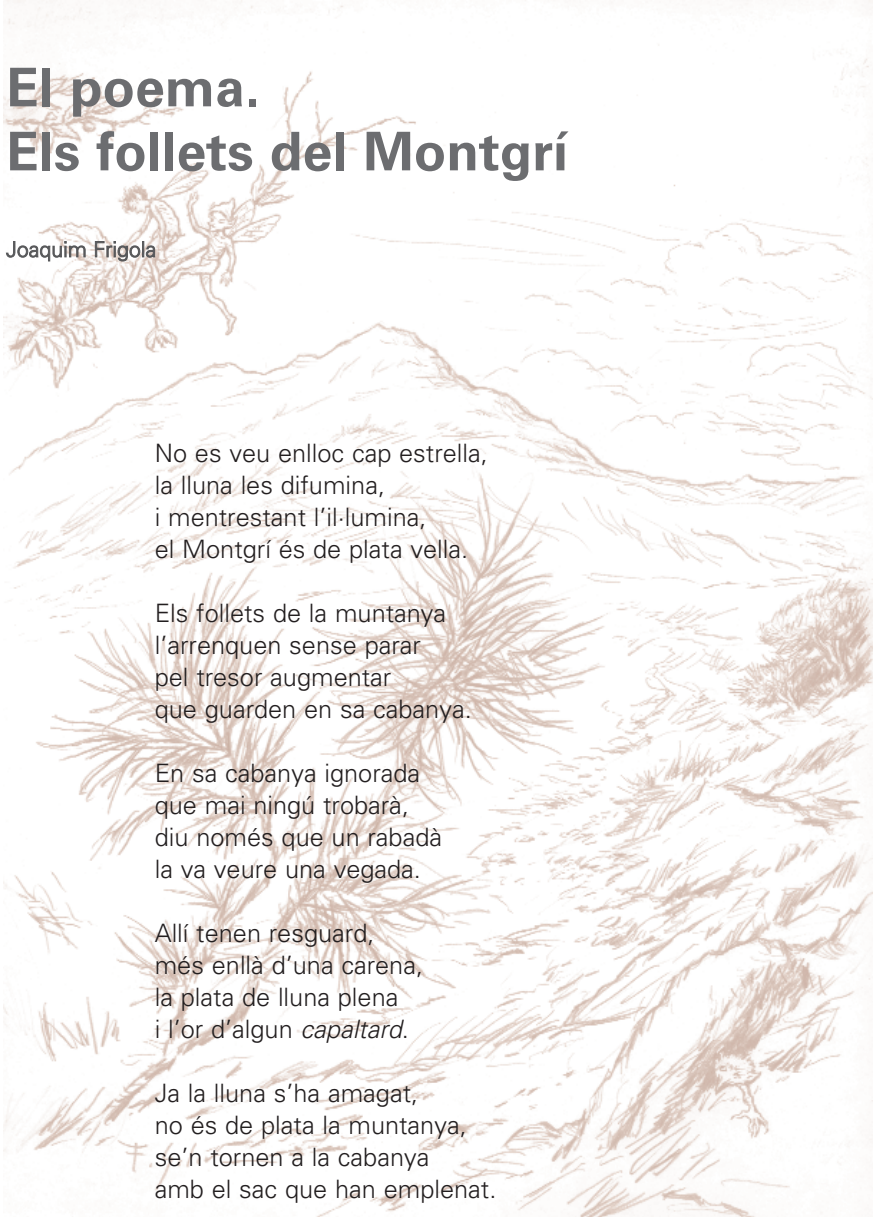

El poema. Els follets del Montgrí

Joaquim Frigola

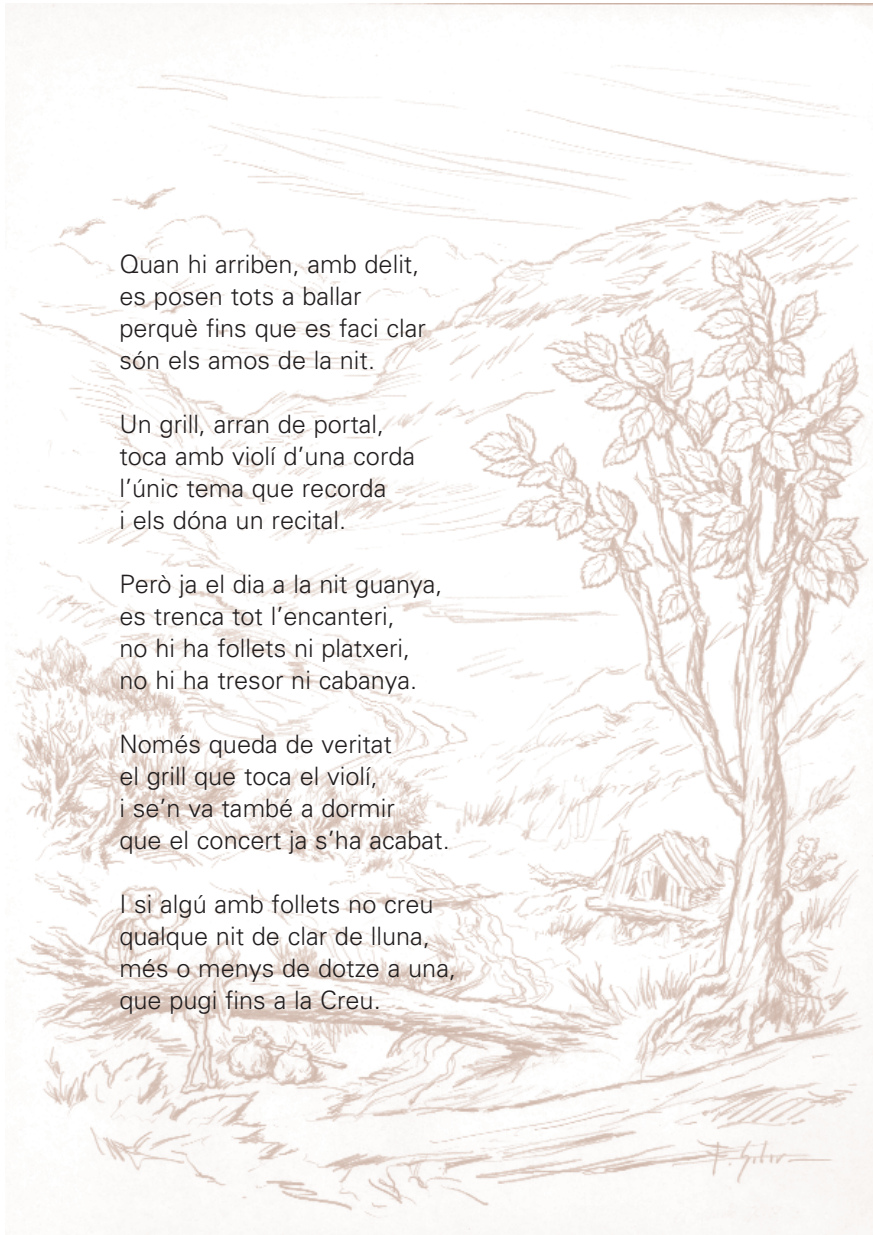
No es veu enlloc cap estrella,
la lluna les difumina,
i mentrestant l'il·lumina,
el Montgrí és de plata vella.

Els follets de la muntanya
l'arrenquen sense parar
pel tresor augmentar
que guarden en sa cabanya.

En sa cabanya ignorada
que mai ningú trobarà,
diu només que un rabadà
la va veure una vegada.

Allí tenen resguard,
més enllà d'una carena,
la plata de lluna plena
i l'or d'algun *capaltard*.

Ja la lluna s'ha amagat,
no és de plata la muntanya,
se'n tornen a la cabanya
amb el sac que han emplenat.

Quan hi arriben, amb delit,
es posen tots a ballar
perquè fins que es faci clar
són els amos de la nit.

Un grill, arran de portal,
toca amb violí d'una corda
l'únic tema que recorda
i els dóna un recital.

Però ja el dia a la nit guanya,
es trenca tot l'encanteri,
no hi ha follets ni platxeri,
no hi ha tresor ni cabanya.

Només queda de veritat
el grill que toca el violí,
i se'n va també a dormir
que el concert ja s'ha acabat.

I si algú amb follets no creu
qualque nit de clar de lluna,
més o menys de dotze a una,
que pugi fins a la Creu.